

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. София , 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ в публично заседание на пети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Емил Дечев
Членове:	Андрей Ангелов Кристина Гюрова

при участието на секретаря ВЯРА ЕВГ. БАЕВА
като разгледа докладваното от Кристина Гюрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100602191 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 09.10.2020 г., постановена по НОХД № 8375/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 111 състав, подсъдимият Б. Б. Б. е признат за невинен в това, че на 12.10.2018 г., около 10:40 часа, в гр. София, ж.к. „Студентски град”, на ул. „8-ми декември”, в района след кръстовището ул. „Росарио“ в посока към бул. „Св. Климент Охридски“, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, а именно отправил на висок глас обиди и закани към Н.Л.Л. - „Спри, бе, спри, бе, простак.“, „Дядка, идиот, как може да караш така. Засече ни. Слизай да се разберем. ****“, след което нанесъл множество удари с ръце /свити в юмруци/ и крака в предната дясна част на управлявания от Н.Л.Л. лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“ с рег. № ****, като нанесъл повреди - огъвания по предната дясна врата на стойност 247,50 лева, по колоната на предната дясна врата на стойност 24,75 лева и по лайсната на челното, предно стъкло на стойност 43,41 лева, всичко на обща стойност 315,66 лева, поради което и на основание чл. 304 НПК, е оправдан по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. С присъдата, подсъдимият Б. Б. Б. е признат за виновен в това, че на 12.10.2018 г., около 10:40 часа, в гр. София, ж.к. „Студентски град”, на ул. „8-ми декември”, в района след кръстовището ул. „Росарио“ в посока към

бул. „Св. Климент Охридски“, нанесъл един удар с дясната си ръка, свита в юмрук, в областта на лицето /предните зъби и носа/ на Н.Л.Л., докато Н.Л. се намирал на предната лява седалка в лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“ с рег. № ****, като по този начин му причинил следните травматични увреждания: оток и охлузване на носа, частични отчупвания на режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъби, реализирали в своята съвкупност медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, представляващо разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 от НК, като телесната повреда е причинна по хулигански подбуди - без основателна причина, на публично място, нарушавайки обществения ред, установените правила и добрите нрави в обществото и демонстрирайки явно неуважение към човешката личност, телесна неприкосновеност и достойнство – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 305, ал. 5, пр. 3 НПК вр. чл. 78а, ал. 1 НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 2000 /две/ хиляди лева.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК, в тежест на подсъдимия са възложени направените в хода на досъдебното производство разноси, в размер на 184,80 лв.

На основание чл. 190, ал. 2 НПК, подсъдимият Б. Б. Б. е осъден да заплати в полза на СРС, сумата от 10 лв., представляваща държавна такса за служебно издаване на два броя изпълнителен лист.

Срещу присъдата, в законоустановения срок по чл. 319, ал. 1 НПК, са постъпили протест, с вх. № 21052720/12.10.2020 г., и допълнение към него, с вх. № 21004138 от 22.01.2021 г., от представител на Софийска районна прокуратура, в които се излагат доводи за неправилност на атакувания акт. Посочва се, че от събраните по делото доказателства по безспорен и категоричен начин се установява, че подсъдимият е извършил инкриминираното му с обвинителния акт престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. Излага се, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че действията на подсъдимия извършени преди нанасянето на удар в лицето на пострадалия са несъставомерни от обективна страна. Поддържа се, че първостепенният съд не е направил разграничение между понятията „хулигански действия“ по см. на чл. 325 НК и „хулигански подбуди“ по см. на чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 НК. Твърди се, че деянието по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, извършено от подсъдимия на публично и оживено място, в светлата част на денонощието, без провокация от страна на пострадалото лице и без личен мотив, обективира хулиганските подбуди на подсъдимия. В този смисъл се излага, че хулиганският мотив на дееца се разкрива посредством извършеното от подсъдимия деяние по нанасяне на удар в лицето на пострадалия, като извършените от подсъдимия предходни действия насочени срещу

личността и собствеността на пострадалия, не се поглъщат от субективната страна на състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, а представляват самостоятелно деяние по чл. 325, ал. 1 НК, поради което следва да се ангажира наказателната отговорност на подсъдимия Б.. По изложените съображения се иска отмяна на постановената присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 325, ал. 1 НК.

В закрито заседание на 23.06.2021 г. въззивният съд, по реда на чл. 327 НПК, е преценил, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не се налага провеждането на съдебно следствие във въззивната инстанция.

Пред въззивния съд представителят на държавното обвинение поддържа протеста и допълнението към него по изложените съображения в тях. Излага, че подсъдимият е извършил престъпление по чл. 325, ал. 1 НК и деянието е съставомерно. Сочи се, че от обективна страна са извършени непристойни действия, които грубо нарушават обществения ред и са свързани с грубо поведение на подсъдимия и отправени от него към пострадалия обиди, осъществени на обществено място. Субективният елемент от състава на престъпление, според представителя на СГП, също е налице. Относно престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК се поддържа, че на пострадалия е нанесен удар, вследствие на който му е причинена лека телесна повреда по хулигански подбуди, при същата фактическа обстановка, изложена по-горе. Моли се присъдата на първоинстанционния съд да бъде отменена, а подсъдимият да бъде признат за виновен по повдигнатото му обвинение по чл. 325, ал. 1 НК.

Защитникът на подсъдимия - адв. И.А., поддържа, че атакуваният първоинстанционен акт е правилен и законосъобразен, а депозираният срещу него протест неоснователен. Излага, че престъплението по чл. 325, ал. 1 НК се поглъща от това по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК. Моли присъдата да бъде потвърдена.

Подсъдимият Б. Б. Б. поддържа казаното от защитника си, като в последната си дума изразява съжаление за стореното и моли присъдата да бъде потвърдена.

Въззивният съдебен състав, след оценка на събрания от първостепенния съд доказателствен материал и след като обсъди доводите в протеста, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, в съответствие с чл. 314 НПК, провери изцяло правилността на атакуваната присъда и прецени, че тя е правилна и не са налице основания за нейната отмяна или изменение.

В производството пред първоинстанционния съд, проведено по реда на чл. 371, т. 1 НПК, правилно е изяснена фактичката обстановка по делото като същата по категоричен начин се установява от събрания доказателствен материал - гласните и писмени доказателства и доказателствени средства и експертни заключения. Въззивният съд установи, че по делото са събрани всички обективно възможни и относими доказателства, които позволяват правилно изясняване на релевантната фактическа обстановка. Събраните по реда на чл. 371, т. 1 НПК доказателствени източници са били обсъдени поотделно и в съвкупност, като са ценени съобразно действителния им смисъл и съдържание, при спазване на правилата на формалната логика, след като преди това са съпоставени и с останалата доказателствена маса. Не са допуснати нарушения на процесуални правила, свързани с провеждането на диференцирана процедура по гл. XXVII НПК, при условията на чл. 371, т. 1 НПК. Въззивният съдебен състав приема за установени фактите, изложени в мотивите на обжалваната присъда, а именно:

Подсъдимият Б. Б. Б. е роден на **** г. в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, трудово ангажиран, живущ в гр. София, ж.к. ****, ЕГН *****.

На 12.10.2018 г. около 10:40 часа свидетелят Н.Л.Л. управлявал лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“ с рег.№ ****, като се движел в гр. София, ж.к. „Студентски град“, от Парк хотел „Витоша“ по ул. „Баку“, след това продължил по ул. „Росарио“ и когато достигнал кръстовището с ул. „8-ми декември“ свидетелят Л. направил ляв завой по ул. „8-ми декември“ в посока към бул. „Св. Климент Охридски“. Движейки се в дясната пътна лента за движение на ул. „8-ми декември“, автомобилът, управляван от свидетеля Л., бил застигнат от лек автомобил марка „Нисан“, модел „Х-трайл“ с рег. № ****, който се управлявал от свидетелката В.К.К. в лявата пътна лента за движение на ул. „8-ми декември“, в същата посока на движение. В посочения лек автомобил като пътник на предната дясна седалка се возел подсъдимият Б. Б. Б.. Подсъдимият Б. се показал от прозореца на предната дясна врата на автомобила, управляван от свидетелката К., изглеждал изнервен и агресивен, и започнал да крещи към свидетеля Л. „Спри, бе, спри, бе, простак.“ Свидателят Л. първоначално решил да продължи движението си, но тъй като управляваният от свидетелката К. лек автомобил се движел в непосредствена близост до управлявания от него лек автомобил, свидетелят Л. решил да спре на пътното платно. Тогава свидетелката К. също спряла с управлявания от нея лек автомобил, като се намирала от лявата страна на автомобила, управляван от свидетеля Л.. Подсъдимият Б. излязъл от лек автомобил марка „Нисан“, модел „Х-трайл“ с рег. № **** и започнал да крещи на свидетеля Л. „Дядка, идиот, как може да караш така. Засече ни. Слизай да се разберем. ****“, приближил се до управлявания от Л. лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“ с рег. № **** и

започнал да нанася множество удари с ръце /свити в юмруци/ и крака в предната дясна част на автомобила. С тези свои действия подсъдимият Б. нанесъл повреди по лек автомобил марка „Форд”, модел Фокус” с рег. № ****, а именно огъвания по предната дясна врата на стойност 247,50 лева, по колоната на предната дясна врата на стойност 24,75 лева и по лайсната на челното, предно стъкло на стойност 43,41 лева, или всичко на обща стойност 315,66 лева. През това време свидетелят Л. седял на предната лява седалка в лек автомобил марка „Форд”, модел „Фокус” с рег. №****. След това подсъдимият Б. отворил предната дясна врата на посочения автомобил, в който се намирал свидетелят Л., и нанесъл един удар с дясната си ръка, свита в юмрук, в областта на лицето /предните зъби и носа/ на Л., като по този начин му причинил следните травматични увреждания: оток и охлузване на носа, частични отчупвания на режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъби, реализирали в своята съвкупност медико- биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, представляващо разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 НК. След това подсъдимият Б. се качил в лек автомобил марка „Нисан”, модел „Х-трайл” с рег. № ****, управляван от свидетелката К. и последната заедно с него потеглила по бул. „8-ми декември” в посока към бул. „Св. Климент Охридски”. Свидателят Л. веднага подал сигнал на тел. 112 за случая.

На 12.10.2018 г. свидетелят Н.Л. бил прегледан от съдебен лекар от Клиника по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет - София, като лекарят констатирал оток и охлузване на носа; частични отчупвания от режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъба.

Н а 13.02.2019 г. било извършено процесуално-следствено действие по разпознаване на лица, за което бил съставен протокол, при което свидетелят Н.Л. разпознал подсъдимия Б.Б. като лицето, което е нанасяло удари по автомобила, повредило скоростния лост на МПС и извършило нападението срещу него на процесните дата, час и място.

Назначената за нуждите на досъдебното производство съдебно-оценителна експертиза установява, че пазарната стойност на лек автомобил марка „Форд”, модел „Фокус” с рег. № ****, към датата на инкриминираното деяние, е в размер на 12810,00 лв. Според експертното становище пазарната стойност на нанесените щети към момента на извършване на деянието, е в размер на 513,63 лв. Вещото лице дава заключение, че минималната работна заплата към момента на извършване на деянието, е в размер на 510,00 лв.

Назначената за нуждите на досъдебното производство съдебномедицинска експертиза установява, че на пострадалия са причинени следните травматични

увреждания: оток и охлузване на носа; частични отчупвания от режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъба, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Вещото лице е посочило, че гореописаните увреждания са в резултат от удар с или върху твърди тъпи предмети, като за частичните отчупвания на режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъба, нанасянето на удар в тази област е със значителна кинетична енергия, т.е. ударът е нанесен със значителна сила. Вещото лице е изразило становище, че пострадалият не е губил съзнание.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства: показанията на свидетелите Н.Л., Вероника К. /частично/, заключенията на съдебно-медицинска и съдебно-оценителна експертизи, както и от писмените доказателства и доказателствени средства, приети по делото: протокол за разпознаване на лица от 13.02.2019 г., СМУ № 324.10/2018 г., справка /декларация/ от „Сожелиз-България” ЕООД, справка от „К.Т.” ООД, справка от ОПП-СДВР, справка от ЗАД „Алианс България”, справка от РЦ-112, и справка за съдимост.

Всички доказателствени източници, събрани и проверени в хода на делото, установяват по безпротиворечив начин фактическата обстановка, така както е възприета от първоинстанционния съд. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от подсъдимия Б., контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от показанията на пострадалия Л., протокола от извършените процесуално-следствени действия по разпознаване на лице, и заключенията на изготвените по делото експертизи.

Правилно в основата на фактическите изводи съдът е поставил показанията на свидетеля Л., който свидетелства незаинтересовано и безпристрастно. Настоящият съдебен състав, подобно на първия съд, изцяло кредитира показанията на пострадалото лице като обективни, безпристрастни и логически последователни. Показанията му са с характер на реално преживяване и излагат точно и конкретно обстоятелствата около инцидента, които описва изчерпателно. Прецизният анализ на тези гласни доказателствени материали, вътрешната им непротиворечивост и съпоставката им с останалите доказателства обуслови крайния извод за тяхната достоверност. В тази връзка съдът отчете, че за всички съществени факти, предмет на доказване в настоящото производство, свидетелят дава подробни и прецизни показания, които се отличават с житейска достоверност и убедителност. Свидетелят Л. подробно описва механизма на деянието, извършено от подсъдимия Б., като показанията му съдържат детайлни сведения за времето, мястото и причинените му от подсъдимия телесни увреждания, както и повреди по управлявания от него лек автомобил.

Показанията на свидетеля Л. напълно кореспондират с отразеното в съдебно-медицинското удостоверение от инкриминираната дата 12.10.2018 г., със заключението на вещото лице по СМЕ и писмените доказателства по делото. Поради това и съдът дава вяра на показанията на свидетеля относно тези факти като достоверни и кореспондиращи с останалия събран по делото доказателствен материал.

Показанията на свидетеля Л. се потвърждават изцяло и от протокола за проведеното разпознаване, който е основен източник на информация. Въззивният съд провери законосъобразността на проведеното разпознаване на подсъдимия Б., и доколкото протоколът от извършеното процесуално-следствено действие е съставен в съответствие с изискванията на НПК, прие същия за годно доказателствено средство. Непосредствено преди извършване на процедурата по разпознаване свидетелят Н.Л. е бил разпитан и е посочил обстоятелствата, визирани в чл. 170 НПК, вкл. детайли за индивидуалните външни черти и характеристики на подсъдимия. Процедурата по разпознаване е била извършена в присъствието на две поемни лица – свидетелите И.М. и Б.У., незаинтересовани от изхода на делото, като са били показани за разпознаване по снимка четири лица, от които свидетелят Л. е посочил именно подсъдимия Б. като извършител на престъплението. Поради това въззивният съд намира, че от това годно писмено доказателствено средство безусловно се извежда идентифицирането на подсъдимия като извършител на разглежданото деяние.

При обсъждане на достоверността на показанията на свидетелката К. въззивният съд взе предвид евентуалната нейна заинтересованост от изхода на спора, произтичаща от факта, че свидетелката К. се намира в приятелски отношения с подсъдимия Б.. Съдът не кредитира показанията на свидетелката в частта, в която заявява, че на инкриминираната дата е била сама в управляваното от нея МПС, а свидетелят Л. е бил нападател от две неустановени по делото лица. За да достигне до този извод съдът съобрази обстоятелството, че показанията ѝ са изолирани и не се подкрепят от останалия приобщен в хода на производството доказателствен материал. Ето защо, въззивният съд прие, че показанията на свидетелката К., относно обстоятелството употребил ли е сила спрямо пострадалия подсъдимият Б., съдът възприе за повлияни от отношенията ѝ с подсъдимия и желанието ѝ да го защити и на тях не даде вяра.

На изготвените експертизи съдът даде вяра, като прецени, че са обективно и компетентно изготвени и имат отношение към предмета на доказване по делото.

Писмените доказателства кореспондират с показанията на разпитаните свидетели и са относими към главния факт на доказване в производството.

Фактически констатации за съдимостта на подсъдимия, съдът изведе от приложената по делото справка за съдимост.

При така установената фактическа обстановка и след прецизен анализ на доказателствената съвкупност, въззивната инстанция намира от правна страна, че заключението на районния съд, че подсъдимият Б. Б. е извършил престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, е обосновано и законово издържано. Правните изводи на съда са съобразени с доказателствата по делото, установената фактическа обстановка и със закона. Изводите на СРС, че обвинението, повдигнато срещу подсъдимия за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК е доказано по несъмнен начин, са обосновани и законосъобразни, почиват на вярна интерпретация на доказателствата по делото, направени са след събиране и проверка на всички възможни доказателства, които са обсъдени логично и не са изопачени.

В съответствие с материалния закон, СРС правилно е изяснил от обективна страна, че подсъдимият Б.Б. на инкриминираните дата, час и място е нанесъл един удар с дясната си ръка, свита в юмрук, в областта на лицето /предните зъби и носа/ на Н.Л.Л., докато Н.Л. се е намирал на предната лява седалка в лек автомобил марка „Форд“, модел „Фокус“ с рег. № ****, като по този начин му причинил следните травматични увреждания: оток и охлузване на носа, частични отчупвания на режещите ръбове на двата първи и двата втори долни зъби, реализирали в своята съвкупност медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, представляващо разстройство на здравето, извън случаите на чл. 128 и 129 НК.

От субективна страна деянието е осъществено от подсъдимия Б. виновно, с форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, пр. 1 НК. В конкретния случай подсъдимият е съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал е увреждане на здравето на пострадалия и е искал именно това увреждане. Като е нанесъл удар с юмрук в областта на главата на пострадалия, у подсъдимия Б. е била налице ясна представа за деянието, увреждащите последици и причинната връзка между тях, като пряко е целял настъпването им. От субективна страна е налице и хулигански мотив, подтикнал дееца към извършване на деянието. Телесната повреда е причинна по хулигански подбуди, тъй като с действията си подсъдимият е целял да покаже явно неуважение към обществото, пренебрежение към правилата на морала и към човешката личност, доколкото отсъстват лични отношения между дееца и пострадалия като вражда, завист, както и евентуални други конкретни мотиви. Деянието е извършено на обществено място, без каквато и да е причина, при демонстративно незачитане на обществения ред, чрез непристойни действия – повреждане на части от автомобила, управляван от пострадалия и нахърняване на телесната му неприкосновеност, което противоречи на възприетия морал и норми. Контекстът на упражненото физическо насилие демонстрира, че подсъдимият е целял

именно настъпването на споменатите общественноопасни последици като акт на саморазправа с непознат човек и хулиганска демонстрация на физическо надмощие в инцидентен уличен конфликт. Съзнателно избраната реакция на подсъдимия в конкретната пътна ситуация показва, че тя представлява изява на явното му неуважение към правилата на обществения ред и на демонстративното им negliжиране.

Въззивният съдебен състав изцяло се солидаризира и с правния извод на първоинстанционния, че подсъдимият следва да бъде оправдан по повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл. 325, ал. 1 НК. Предшестващите нанасянето на телесните повреди действия по повреждане на части на автомобила на свидетеля Л. следва да бъдат субсумирани изцяло под състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, тъй като посочената разпоредба въздига като квалифициращо обстоятелство хулиганските подбуди при причиняване на телесни повреди. Следователно *ex lege* е изключено наличието на идеална съвкупност между престъплението хулиганство и престъплението телесна повреда по хулигански подбуди. Двете престъпления е възможно да се намират само в реална съвкупност, когато има осъществени различни деяния, индивидуализирани по време, място и обстановка, характеризиращи се като хулигански, като в резултат само на част от тях са настъпили телесни повреди. В тази връзка правилно районният съд е отбелязал, че предшестващите и съпровождащите хулигански действия се обхващат от състава на телесната повреда, ако са извършени с едно деяние. Когато са извършени по различно време и с отделни деяния, налице е реална съвкупност. В случая обвинението за престъпленията хулиганство и нанасяне на лека телесна повреда по хулигански подбуди са повдигнати за едно и също деяние на подсъдимия и следователно престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК поглъща престъплението по чл. 325, ал. 1 НК. Престъпният състав по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК следва да намери приложение, изключвайки отговорността на дееца по чл. 325, ал. 1 НК, тъй като в настоящия случай телесната повреда е предшествана и съпроводена от хулигански действия, които са подтикнали деецът да я извърши, и защото е нанесена по мотиви, изразяващи явно неуважение към обществото, пренебрежение към правилата на морала и човешката личност, изразяващи се в отправянето на обиди и закани към свидетеля Л., както и в нанасянето на удари с ръце и крака по лекия му автомобил. Предвид това и доколкото започната хулиганска дейност е прераснала в посегателство засягащо телесната неприкосновеност на личността на пострадалия и е завършена именно с нанасянето на удар на последния, с който му е причинена инкриминираната телесна повреда, и деянието е едно, като е осъществено по едно и също време, място и обстановка, то напълно законосъобразно предходната инстанция е приела, че не е налице съвкупност

от две престъпления по чл. 325, ал. 1 и чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, а е налице едно престъпление - такова по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК. В допълнение следва да се посочи и, че според възприетото в съдебната практика щом хулиганската престъпна дейност, по смисъла на чл. 325 НК, е прераснала в друго по-тежко престъпление, в случая нанесена лека телесна повреда по хулигански подбуди, и ако касае за идентичност на извършеното по време, място, обстановка, или второто, по-тежкото престъпление е извършено непосредствено след хулиганските действия, то подсъдимият следва да носи отговорност само за по-тежкото престъпление, но не и за хулиганската престъпна дейност. В обобщение въззивната съдебна инстанция счита, че развитите съображения на първоинстанционния съд относно приложението на закона са правилни, в синхрон с установената по тези въпроси съдебна практика и изцяло се възприемат от настоящия състав на съда, поради което не следва да се коригират.

Предвид констатираните по делото факти, в случая са налице основанията за признаване на подсъдимия за невинен и оправдаването му по предявеното му обвинение по чл. 325, ал. 1 НК, поради което проверяваният първоинстанционен съдебен акт е законосъобразен. Неоснователен е доводът на държавното обвинение, че извършените от подсъдимия хулигански действия, предшествващи нанасянето на телесната повреда, не се поглъщат от състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, а представляват самостоятелно деяние по чл. 325, ал. 1 НК. В процесния случай съвкупната оценка на всички релевантни обстоятелства сочи на това, че ударът с юмрук, посредством който на пострадалия е причинена инкриминираната телесна повреда, е нанесен по хулигански подбуди именно като продължение на вече започната деятелност по незачитане на установения ред и изразяване на явно неуважение към обществото, с който удар и самата хулиганска дейност е приключила, поради което и при съобразяване на изложените по-горе мотиви за идентичност на осъщественото по време, място и обстановка, както и това, че се касае за едно деяние, а не за извършени отделни такива, то оправдаването на подсъдимия на посоченото основание, е единственият законосъобразен и обоснован подход, какъвто е възприет и от районния съд. С оглед гореизложеното, правилни са формираните правни изводи на районния съд, че подсъдимият Б. Б. е извършил престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1 вр. чл. 130, ал. 1 НК, по което именно следва да бъде признат за виновен, като в случая не е осъществен състав на престъпление по чл. 325, ал. 1 НК, като по това обвинение подсъдимият следва на осн. чл. 304 НПК да бъде оправдан.

На следващо място въззивният съд провери индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия и наложеното му наказание по вид и размер.

Настоящият съдебен състав, подобно на СРС намира, че са налице

задължителните предпоставки за прилагане на разпоредбата на чл. 78а НК, предвид императивния характер на същата. Районният съд правилно е преценил, че за извършеното от подсъдимия Б.Б. умишлено престъпление е предвидено наказание „лишаване от свобода“ до три години, подсъдимият не е осъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност. От престъплението няма причинени имуществени вреди, които следва да бъдат възстановени, доколкото такива липсват в самия престъпен състав на това престъпление. Липсват и процесуалните пречки за прилагане института на освобождаване от наказателна отговорност по чл. 78а, ал. 7 НК. Ето защо законосъобразно е приел, че са налице основанията на чл. 78а НК и го е освободил от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“.

Санкционната норма на чл. 78а от НК предвижда административно наказание глоба от 1000 (хиляда) до 5000 (пет хиляди) лева. При определяне на размера на наказанието първият съд правилно е отчел като смекчаващо отговорността обстоятелство оказаното съдействие от страна на подсъдимия за протичане и приключване на производството по реда на гл. 27 НПК, при условията на чл. 371, т. 1 НПК, както и изразеното съжаление за стореното. Правилно са отчетени отегчаващите отговорността обстоятелства, а именно интензитета на хулиганската проява, която включва и повреждане на управлявания от пострадалия Л. лек автомобил. Въззивната инстанция на свой ред отчете като отегчаващо отговорността обстоятелство липсата на каквато и да било провокация от страна на пострадалия и безпричинния характер на извършеното. Определеният от СРС размер на глобата – 2000 (две хиляди) лева, изцяло съответства на целите, визирани в нормата на чл. 36 НК, като с наложеното наказание в пълна степен ще се въздейства поправително, превъзпитателно и предупредително върху подсъдимия и наред с това ще се въздейства възпитателно и предупредително и спрямо останалите членове на обществото. В същото време, ще се даде възможност на подсъдимия да се поправи и превъзпита, без да бъде демотивиран от едно ненужно тежко наказание.

С оглед изхода на делото правилно районният съд е решил съпътстващите наказателноправното осъждане въпроси, свързани с присъждането на разноските върху подсъдимия.

При извършената, на основание чл. 314 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на никакви други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид на посочените съображения, постанови своето решение.

Водим от всичко изложено, и на основание чл. 334, т. 6 вр. чл. 338 НПК,
Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 09.10.2020 г., постановена по НОХД № 8375/2020 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 111 състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____